

Üdvözljük a Taufers kastélyban! Mielőtt elkezdenénk a túratvezetést, kérjük, hogy ne érintsen meg semmilyen történelmi bútort, és ne üljön le sehova a túratvezetés alatt. Filmezés és fényképezés csak a kinzókamráig és azon belül is csak a kinzókamráig engedélyezett. Kérjük, vegye figyelembe a kis lépcsőfokokat és küszöbököt, valamint az alacsony ajtókat a továbbhaladás során. Ha bármilyen további kérdése van, munkatársaink szívesen segítenek.

Történelmi áttekintés

Taufers várát már a 13. században építették a Taufers-i urak. Ők adták a nevüket a várnak és az alatta fekvő falunak. A Taufers-i urak a vár három fontos részét építették: a magas tornyot (az úgynevezett várórséget), a lakótornyot (palotát) és a magtárat, ahol a gabonát tárolták. A Taufers nemes urai azonban már 1336-ban kihaltak, mivel nem voltak férfi leszármazottaik. A kastély néhány évre a legközelebbi rokonokra, a tiroli grófokra, majd később a Habsburg-házra szállt. A Habsburgok azonban soha nem laktak Taufers várában; a várat és a földeket hűbérbirtokba adták a környék különböző nemesi családjának, akik fenntartották és bővítették a várat.

Ezek a nemesi családok körülbelül 1720-ig éltek Taufers várában, amikor a vár elvesztette alapvető jelentőségét. A kastélyt ezután körülbelül 200 évig csak rendszertelenül lakták, és ez idő alatt a kastély számos része sajnos romossá vált. A tetőkön keresztül havazott és esett az eső, a magas torony pedig villámcsapás vagy földrengés következtében összedőlt.

1900-tól kezdve különböző magántulajdonosok elkötelezték magukat a kastély helyreállítása mellett. Az első egy bécsi üvegyáros volt, aki 1904 körül először üveglakokat is beépíttetett - előtte csak fakeretre szerelt disznóhólyagokat használtak, amelyeken keresztül fény esett a helyiségekbe, de nem nyújtottak hőszigetelést. A második tulajdonos a 20. században egy bécsi gyógyszerész és özvegye volt. Ezt követte Hieronymus Gassner bencés címzetes apát, aki az 1950-es évektől 1977-ig lakott a kastélyban. Azóta a kastély a Dél-tiroli Kastélyintézet, a dél-tiroli nemesek és művészetkedvelők magánegyesülete tulajdonában van, amely a mai napig igyekszik megőrizni a kastélyt, és a területet a nagyközönség számára is hozzáférhetővé teszi.

Bírósági terem

Ebben a teremben két olyan témával ismerkedhetsz meg, amelyek a legtöbb teremben megtalálhatók.

Egyrészt a helyiségek fűtéséről van szó. Eredetileg erre a célra csak szénmedencéket használtak, amelyekbe forró szenet tettek. Így legalább a kezét és a lábát felmelegíthette. El lehet képzelni, hogy ez nem volt elég ekkora helyiségeknél. Ezért körülbelül 400 évvel ezelőtt cserépkályhákat kezdtek beépíteni, mint ahogy a szoba sarkában is láthat egyet. Ez egyike annak a 20 cserépkályhának, amelyek itt a kastélyban vannak, és amelyek közül később szebb és régebbi modelleket is láthatunk majd.

A másik különlegesség a faburkolat, amelyet eredetileg a szobák szigetelése céljából építettek be, mivel a fa és a fal között egy kis helyet hagytak, hogy a levegő keringhessen a falon belül. A burkolathoz svájci fenyőfát használtak, amely nagyon jellegzetes fa a mi övezetünkben. A svájci fenyő ismert erős saját

szagáról, ami viszont távol tartja a faférgeket. Így a fa több évszázadon keresztül megmaradt, ebben az esetben a 17. századból származik, tehát már több mint 400 éves. Amikor ezt a faburkolatot építették, kis szekrényeket is beépítettek a falakba. Ezeket azonban inkább iratoknak és használati tárgyakkal szánták, mert a ruhákat főként nagy fából készült ládáknak helyezték el.

A Taufers-kastélyban régen volt egy főbíróház: a jog, hogy valakit halálra ítéljenek. Ezeket a tárgyalásokat ebben a teremben tartották, ahol a vádlottat először láncre verve hozták be az ajtón, majd a terem közepén álló faoszlophoz kötötték. Elmondható, hogy abban az időben csak háromféleképpen végződhetett ezek a bírósági tárgyalások. Vagy ártatlan voltál, és a bíró hitt neked, ebben az esetben szabad emberként mehettél haza. Ha viszont azonnal bűnösnek vallottad magad, akkor ennek megfelelően ítélték el. Ha viszont nem akartál vallomást tenni, de a bíró feltételezte, hogy bűnös vagy, akkor a kínzókamrába vittek, ahol kínzással próbálták vallomásra kényszeríteni.

A bíró irodája

Itt vagyunk a kastély urának, a kastély legfontosabb személyének lakosztályában. A várúr egyben mindig a vár bírója is volt, aki az előző szobában tartotta a bírósági tárgyalásokat.

A szoba közepén először egy faasztalt látunk, különböző betétekkel. A sarkokban az asztal évszámait látjuk: "16" és "20", tehát az asztal 1620-ból származik. A szemközti sarkokban a tiroli grófok sasát látjuk, az oldalakon a gorizai grófok szárnyaló oroszlánjait (ezek házasság révén rokonságban álltak a tiroli grófokkal), középen pedig egy másik sas, de ezúttal kétfejű, a Habsburgok sasát.

Az asztal fölött egy 18. századi csillár látható. Színes, olvasztott üvegből készült, amely valószínűleg a Velence melletti Muranóból származik. Különlegessége a középső rész tetején lévő tükörkorona, mert ezek nemcsak dekoratívak voltak, hanem funkcióval is rendelkeztek. Visszatükrözték a gyertyák fényét, és így pluszban megvilágították a szobát, amire azért is szükség volt, mert a faburkolat az évek során egyre inkább elsötétült.

Napközben főként öblös ablakok világítják meg a helyiségeket, amelyek további fényt visznek a szobákba. Még este, szürkületkor is lehet itt olvasni és dolgozni, miközben bent már nagyon sötét van.

Mielőtt a túra folytatódna, szívesen látjuk a kastély urának régi hálószobáját. Itt egy 1808-ból származó, francia empire stílusban épült cserépkályhát talál. A füst elvezetésére szolgáló kémények a falak között rejtőznek, és a tetőre vezetnek.

Kínzókamra

Most a kínzókamrában vagyunk, ahol csak egyetlen kínzóeszköz maradt fenn: egy 16. századi lábnyújtó. Akkoriban azonban sokkal több kínzóeszköz volt, és a falakon lévő képeken láthatunk néhány kínzási módszert.

Ez a lábtartó 3 ember számára készült. A vádlottaknak a padlón kellett ülniük, a lábukat a lyukakon átvetve. Egy időben a kezek is meg voltak kötözve, így itt nem nagyon lehetett kényelmesen ülni. Sokféleképpen lehetett kínozni valakit, akár úgy, hogy tüzet tettek a lába alá, akár úgy, hogy megkorbácsolták a lábát, vagy fogóval egyenként kihúzták a lábkörmeit. Ezenkívül sóval kenték be a lábak csupasz belső felületét, majd kecskéket engedtek be. A kecskék ezután lenyalták a sót a lábokról, durva nyelvükkel

lassan eltávolították a bőrt a lábokról, egészen a csontokig. El lehet képzelni, hogy ilyen körülmények között természetesen mindenki bevallotta, akár bűnös volt, akár nem. Attól függően, hogy milyen bünt vallottak be, az embereket különböző szigorúsággal büntették. Ha valami nagyon súlyos dologról volt szó, például gyilkosságról, akkor a vádlottakat a tauferi Sandba vitték, ahol nyilvánosan kivégezték őket.

Magában a kínzókamrában azonban soha senkit nem öltek meg, és a kínzásnak nem is ez volt a célja. Ezért van az, hogy a szoba közepén a padlón látható bemélyedés nem a vér, hanem az eső elvezetésére szolgál. A múltban itt nem volt tető, itt minden nyitott volt, és ezért mondhatjuk, hogy az eső, a hó és a hideg is kínozta a vádlottakat.

Ezzel a túra folytatódik. Most a vár legrégebbi részét, a 13. századból származó régi lakótornyot tekintjük meg.

Fontos: Innentől kezdve a filmezés és a fényképezés nem engedélyezett!

Várkápolna

A kápolna freskói 1480-ból származnak, Michael Pacher, egy nagyon ismert brunecki művész műhelyéből. A felső regiszterben balra Krisztus látható, amint vért izzad az Olajfák hegyén, középen

egy angyal, kezében a szenvedés kelyhével, jobbra pedig az apostolok alszanak, bár állítólag éberen őrködnek. A főjelenetben Krisztus áll középen, fehér szakállal és karddal a szájában, amelyből liliom lesz, az igazságosság és az irgalom jele. A freskó tehát az utolsó napról szól, amikor Krisztus leszáll és megítéli az embereket. Jobbján az édesanyját, Máriát, balján pedig Keresztelő Jánost látjuk. Alul, jobbra Szent Zsigmondot, Szent Erzsébet megkínzását látjuk, és tovább, az ablak mellett Szent Pált, közvetlenül lefejezése előtt. Balra lent Szent Andrást, majd Szent Pétert látjuk háromszor: egyszer a tömlöcben, egyszer a keresztre feszítése közben, majd még egyszer jobbra, az ablak mellett Pétert a paradicsom kulcsával a kezében.

Az oltáron lévő fakereszt a 13. századból, a román korból származik, amelyet általában két jellegzetességről lehet felismerni: először is a lábak helyzetéről, mivel a lábak párhuzamosan vannak ábrázolva. Ezen kívül Krisztus a halál felett győztesként van ábrázolva, vagyis nem a szenvedő Jézusként, ahogyan ma is használjuk, mint később a gótikus korszakban.

A várkápolnát ma is Szent Péter és Szent Pál tiszteletére szentelik. Minden év június 29-én itt tartanak magánmisét a kastély tulajdonosai számára.

Ezzel ismét átmegyünk a következő szobába, amely velünk szemben van.

Kórházi szoba/osztályterem

Most a régi betegszobában vagyunk. A Taufers-kastélyban körülbelül 60-120 ember élt, és mivel az alapvető orvosi ellátás akkoriban nem volt túl fejlett, megpróbálták elkülöníteni a betegeket az egészségesektől. A külvilággal való kapcsolattartás főként a szoba kis ablakán keresztül történt. Így a betegek is részt vehettek a szentmisén, és elmondható, hogy akkoriban gyakran a hit volt az egyetlen remény a gyógyulásra.

Sok évvel később azonban ez a szoba egészen mássá vált. 1564-ben Beatrix von Fieger ötlete volt, hogy a Taufers-kastélyban iskolát alapítson a környék nemes gyermekei számára. Így lett a betegszobából később tanterem. Az alsó rész képei úgyszólván az első antik iskolaképek. Minden gyermek saját portrét kapott, fölötté pedig a gyermek neve, valamint életkora is látható, mellette pedig a családi címer. Az iskola különlegessége az volt, hogy nemcsak különböző korú gyerekeket tanítottak itt, hanem a lányokat is felvették az iskolába.

A mai naptól eltérően a gyerekeknek maguknak kellett székeket és padokat hozniuk a várba. Szerencsénkre egy szék a mai napig megmaradt, amit az ablak alatt láthatunk. Ez Caspar Praitenberger tanuló széke, aki 1684-ben járt az iskolába. Itt is láthatjuk, milyen kicsik voltak akkoriban a gyerekek; ma egy 5 éves iskolásnak bizonyára nehezen találna helyet.

Lovagterem

El kell képzelni, hogy a következő terem tele van székekkel és asztalokkal. Mert amikor a lovagok békeidőben ünnepeltek, itt táncoltak, nevettek, énekeltek, ettek és ittak. Az ingaórától balra lévő fülkében még mindig látható egy régi melléképület, amelynek már akkoriban sem volt ajtaja és függönye. A lefolyóblokkot azóta lezárták, így a vécé már nem működik.

Az ingaóra 1650-ből származik, eredetileg az udvaron állt, ahol az első világháborúig dokumentálva is volt. Az órától balra egy korabeli fotó látható, balra pedig egy 2015-ös, Hubbuch órásmesterrel végzett restaurálásról készült fotó. Az órának csak egy mutatója van, az óra mutatója. A percek és másodpercek akkoriban nem voltak annyira fontosak, csak egy harang adja meg a pontos időt óránként. Régebben ezt az órát is kézzel kellett felhúzni, de ma már erről egy kis villanymotor gondoskodik, amely a fadobozban található.

A teremben található színes freskó nem a középkorból, hanem az újkorból származik. A freskót 1967-ben készítette Lydia Roppolt osztrák művész, Gassner apát barátja, aki itt akarta magát megörökíteni. Középen a Madonnát és a Gyermekeket látjuk, a bal oldali rész a múltat ábrázolja, Ádámmal és Évával suttogva, illetve Lucifer angyal lecsapásával. A jobb oldal viszont a jelent mutatja egy autóval, egy repülőgéppel és egy órával, amely negyed tizenkettőt mutat. Ez azt jelenti, hogy már csak negyed óra van hátra az utolsó földi napig. Ráadásul 1967-ben a hidegháborúban voltunk, ezért egy felrobbanó atombombát is láthatunk a freskón.

Szellem szoba

Ez valószínűleg a Taufers-kastély leghíresebb terme. Egykor ez a szoba volt Margarethe hercegnő szobája, aki örülten beleszeretett egy taufersi homoki parasztba. Természetesen egy hercegnő és egy paraszt között a középkorban nem lett volna megengedett az esküvő, ezért a kastély melletti erdőben

akartak titokban összeházasodni. Az esküvő napján a paraszt feljött a faluból, de mielőtt feleségül vehette volna Margarethét, a hercegnő egyik testőre nyíllal halálosan megsebesítette. A hercegnő nagyon szomorú volt szerelme halála miatt, ezért hét hosszú évre bezárkózott ebbe a szobába. Hogy végre véget vessen szenvedésének, kihajolt az ablakon. A legenda szerint azonban Margarethe a mai napig nem hagyta el teljesen ezt a világot, mert pontosan éjfélkor még mindig hallani itt a hercegnő lépteit, sírását és sírását.

Az ágy 1641-ből származik, és jóval rövidebb is, mint egy mai ágy. Ennek egyrészt az az oka, hogy az emberek akkoriban nem voltak magasabbak 1,60 méternél, másrészt viszont az emberek félig ülő helyzetben is aludtak. Úgy gondolták, hogy a fekvés túl közel van a halálhoz. A fenti baldachin nemcsak dekoratív volt, hanem funkciója is volt: télen nehéz gypjú takarókat lehetett ráteríteni, hogy szigeteljenek a hideg ellen, míg nyáron könnyebb szöveteket

használtak a rovarok, például a szúnyogok és legyek elleni védelemre. Ugyanez a rendszer található a bölcshónél is a levehető gyűrűkkel. El lehet képzelni, milyen hideg volt a Taufers-kastélyban, különösen a téli hónapokban, így ezekre a takarókra minden bizonnyal szükség volt. Később egy cserépkályha is került ebbe a helyiségbe; ez 1755-ből származik, és szintén a kastély legértékesebb darabja. Kézrel festették az úgynevezett delfti késsel. Ezt a színt nagyon nehéz volt megmunkálni, ezért nagyon értékes volt.

Ebben a szobában még két érdekességet látunk: Az első egy fából készült, szarvasagancsos figura. Ez is a reneszánsz korból származik, akárcsak a rozettás kazettás mennyezet. A második egy török sisak a gyermekbölcshő felett, az iszlám felirat könnyen felismerhető. A sisakot később olajlámpává alakították át.

Könyvtár

A könyvtár ma is több mint 4000 könyvvel rendelkezik, és a könyvtár különlegessége mindenekelőtt a témák sokfélesége. Vannak itt történelmi, művészeti, irodalmi, háborús stratégiai, orvosi, enciklopédiai stb. könyvek. A nyelvek is nagyon változatosak: német, olasz, francia, angol, magyar stb. A régebbi példányok zárt szekrényekben vannak, hogy jobban megőrizzük őket. A legrégebbi könyv még 1540-ből származik, és a jogtudományról szól.

A szoba bútorai a manierista korszakból származnak. Ezek azonban nem a kastélyból, hanem a faluban található régi sekrestyéből származnak. Az első magántulajdonos 1900 körül vásárolta meg őket, és vitte fel őket az emeletre. Az, hogy ezek a bútorok eredetileg az egyházi birodalomból származnak, ma is látható. A nagy szekrények a nagy papi miseruhák tárolására szolgáltak, balra tőlük a sarokban még mindig látható a régi gyóntatóablak, az ablakok között pedig a régi tabernákulum.

Ebben a teremben egy gyönyörű kazettás mennyezetet is láthatunk, középen a Taufers urak címere látható, kereszt alakban az Ószövetség négy prófétája.

A kastély legrégebbi cserépkályhája szintén a könyvtárban található; 1680-ból származik, és egyben a kastély legdíszesebb kályhája. Különböző színeket, díszítéseket és figurákat látunk. Ezek az alsó sarkokban a szakállas törökökkel harcoló lovagokat ábrázolják. A 17. század végén a nagy török háborúk nagyon aktuálisak voltak; az oszmánok Bécs kapujában álltak, és így egész Európát fenyegették. Mivel azonban ezt a háborút végül elvesztették, most már szimbolikusan a

sarkokon kellett viselniük a kályha súlyát. Ezeket a kemencéket általában kívülről fűtötték, például egy szomszédos folyosón. Így elkerülhető volt, hogy a füst, a pizok és a korom a szobákba kerüljön. Ráadásul a kastély urát sem zavarták a könyvtárban végzett munkája közben.

Fegyvertár

Amikor a fegyverekről beszélünk, egy főszereplő különösen fontos: a lovag. Egy középkori lovag páncélja körülbelül 30-40 kilogrammot nyomott. Jól el lehet képzelni, milyen fittnek kellett akkoriban lenni ahhoz, hogy egyáltalán ilyen nehéz páncélt viselhessünk, és persze harcoljunk is vele! A lovagok elsősorban karddal harcoltak, de lóháton lándzsát is használtak.

A gazda nem engedhetett meg magának ilyen fegyvereket. Ezért egy fadarabból épített egy bunkót, amelyet aztán kivájt. Így a bunkósbotot nemcsak könnyebb volt szállítani, de apró kövekkel is meg lehetett tölteni. Végül mindent méhviasszal zártak le, hogy semmi se essen ki belőle, és így a gazdának jó fegyvere volt a lovagok elleni védekezésre.

A középkorban azonban nemcsak közelharc fegyverek, hanem távoli fegyverek is léteztek. Hátul, az ablak alatt egy kis katapult látható 1:10 méretarányban. Ezek a katapultok nagyon praktikusak voltak egy vár kívülről történő megtámadásához, mivel akár 500 méteres távolságot is elérhettek. A nagy kőgolyókat a várfalak megrongálására használták, de égő szalmagolyókat is dobtak, hogy kiégyessék a vár belsejét. Érdekes, hogy a várakba hullákat vagy ürüléket is lőttek, hogy betegségeket, például pestist terjesszenek. Ezt a módszert ma biológiai hadviselésnek neveznénk.

A falakon lovagok és parasztok különböző fegyverei, török fegyverek, amelyeket az emberek trófeaként vittek haza a megnyert csaták után, egy olasz sisak az első világháborúból és francia szuronyok lógnak alatta.

A galériában látható szánoknak azonban semmi közük a háborúhoz; ezek esküvői szánok. A lovas kocsi elöl állt, a menyasszony és a vőlegény pedig hátul ült. A szánok nagyon kicsik voltak, mert akkoriban már 10 és 15 év közötti gyerekeket adtak össze. Általában nem választhattak maguknak partnert, mert a nemesek esküvőkkel megőrizhették, sőt növelhették státuszukat. Abban az időben a hölgyek már 17 éves korukban vénlánynak számítottak, és akik ebben a korban még nem voltak házasok, azoknak általában a zárdába vonulás volt az egyetlen alternatíva.

Napóleon szoba

Most a kastély utolsó részét, a vendégszárnyat tekintjük meg. A folyosón különböző vadászpuskákat találunk a 18. és 19. századból. A vadászati jog mindig az övezet uralkodójának volt fenntartva, de a vendégei kölcsönkérhették ezeket a puskákat, hogy vele együtt vadászhasanak.

Az első vendégszoba az úgynevezett Napóleon-szoba. Napóleon azonban soha nem szállt meg itt, csak tábornoka, François-Joseph Lefebvre. A francia katonák egykor a kastély alatti úton haladtak át, hogy Ausztriába jussanak. Mivel a völgyfőnél lévő hágók télen járhatatlanná váltak, a francia hadsereg, köztük Lefebvre is, itt, a Taufers-kastélyban telet. Napóleon volt azonban a legismertebb, ezért a szobát róla nevezték el.

Az itt található térkép 1842-ből származik, amikor még nem voltak repülőgépek vagy műholdak, így a technológiai lehetőségek nagyon korlátozottak voltak. Ennek ellenére a térkép nagyon jól készült: a déli rész pontosabb, mint az északi, de összességében ma is pontos.

Az ágy mellett egy régi fürdőszobát, egy lavabót látunk. Ebben a tartályban körülbelül két liter víznek volt hely, de ez a két liter két hétre kellett, hogy elég legyen. Akkoriban csak a kezeket, lábakat és a szem környékét mosták meg. Havonta egyszer fürödtek, és csak nyáron, mert télen túl hideg volt. Valójában az emberek akkoriban nem akartak mosakodni, mert úgy gondolták, hogy tönkreteszik a bőrüket, ha túl gyakran mosakodnak. Ezért az emberek annál gyakrabban folyamodtak illatos parfümökhöz vagy púderekhöz.

Akkoriban könnyen terjedtek a betegségek, ezért láthatunk itt egy 17. századi patikaszekrényt is. A benne lévő fiókokban különböző szárított gyógynövényeket vagy gyógyszereket lehetett tárolni, amelyek egy részét a kastély saját kertjéből is beszerezhették.

Innen a folyosó az utolsó vendégszobába vezet.

Bíboros szobája

Ez a kastély legnagyobb és legmodernebben berendezett szobája, mivel a vendégek még az 1970-es évekig rendszeresen itt szálltak meg. Az utolsó rendszeres vendég Eugene Tisserant bíboros volt. Jó barátja volt Gassner apátnak, a kastély utolsó magántulajdonosának, akit a nyári hónapokban gyakran meglátogatott. Tisserant nagyon jó kapcsolatokat ápolt a Vatikánnal, és valószínűleg ő volt a kastély akkori helyreállításának és karbantartásának fő támogatója. A képen a háttérben még látható a régi, összeomlott várórség, amelyet az ő segítségével köszönhetően sikerült újjáépíteni.

Itt ér véget a belső térben tartott túrlatvezetés. Most a régi magtáron átkelve önállóan is megtekintheti a külső területet, ahol húsvétól mindenszentekig változó témájú különleges kiállításokat talál. Ezután folytassa útját a Magas Toronyhoz, ahol balra felmászik (**csak húsvét és október vége között lehetséges!**), majd jobbra leereszkedik a belső udvarba. Elhalad egy kis gyermeklabirintus, valamint a ciszterna és a régi jégpince mellett.

Köszönjük, hogy ellátogatott a Taufers kastélyba!

SÜDTIROLER
BURGENINSTITUT